

Koncert Warszawskiej Opery Kameralnej - 16 czerwca 2019 r.

BERLIN PIANO TRIO

16 czerwca 2019 r.

godz. **19.00**

Wykonawcy:

Katarzyna Polonek – wiolonczela

Krzysztof Polonek – skrzypce

Nikolaus Resa – fortepian

Program:

A. Dvořák – Trio fortepianowe nr 4 op. 90 *Dumky*

przerwa

A. Mozart – Trio fortepianowe E – Dur KV 542

Szostakowicz – Trio fortepianowe nr 2 op. 67

Berlin Piano Trio

Znakomity berliński zespół przywozi na Festiwal Mozartowski niezwykle ciekawy program łączący epoki i style. W jeden wieczór spojone zostały dzieła romantyzmu, klasycyzmu oraz neoklasycyzno-romantyczna refleksja w dwudziestowiecznej kameralistyce. Właściwie wszystkie kompozycje, które zostaną zaprezentowane wykonywane są nieczęsto na estradach koncertowych. Z tym większą ciekawością powinny zostać przyjęte przez melomanów. W dyskretnej formie tria fortepianowego (skrzypce, wiolonczela i fortepian), tkwią bowiem wielkie możliwości wyrazowe.

Trio E-dur KV 542 powstało latem 1788 roku, czyli w czasie gdy Mozart komponował trzy swoje najświetniejsze symfonie. W muzyce Mozarta dominuje wyjątkowa stabilizacja i harmonia formy. Wyważone emocje, polot i mozartowska inwencja melodyczna łączą się harmonijną całością. Rolę przywódczą pełni rzecz jasna fortepian, choć jak to zawsze w przypadku Mozarta każdy z instrumentów ma ważną przypisaną sobie rolę. Zarówno delikatne frazy jak żywsze fragmenty muzyki pokazują nam całe bogactwo mozartowskiego geniuszu.

Trio fortepianowe op. 90 nr 4 Antonina Dvoraka, powstało sto lat po kompozycji Mozarta czyli w roku 1890 i przynosi całkowicie inny, najzupełniej romantyczny klimat emocjonalny. Muzyka pełna jest dynamicznych spięrzeń, kolorystyka zestawień smyczkowych fraz z delikatnymi figuracjami fortepianu i liryka kantyleny przeciwstawiana jest tanecznej słowiańskiej motoryce. W drugiej części pojawia się motyw kołomyjki od której prawdopodobnie trio to nosi nazwę „Dumka”. Dzieło rozwija taneczne i marszowe elementy w scherzu, w rapsodycznym finale

natomiast pojawią się elementy melodyki cygańskiej i żydowskiej, a kontrastowanie emocji w muzyce pozostaje główną zasadą całej kompozycji.

Dymitr Szostakowicz w swoim triu op. 67 nr 2 w sposób nadzwyczajnie prosty i sugestywny powraca do historii muzyki, poprzez nadrzędną rolę polifonii. Jest to stylistyka bliska preludio i fugom fortepianowym. Jednocześnie piękna słowiańska, wylewna i pełna melancholii melodyka wprowadza klimat bliski muzyce neoromantyzmu. Liryka i polifonia kontrastowane są specyficznym rodzajem ostrej ironii i groteski. Kompozytor uzyskuje taki efekt poprzez ostre zestawianie melodyki kantylenowej „łamanej” przez ostre rytmy, trywialne odniesienia tonalne czy uproszczone krótkie motywy. Taki element groteski widoczny jest szczególnie wyraźnie w scherzu. Dzieło powstało w roku 1944 a więc w okresie niezwykle trudnym w życiu kompozytora, podczas zmagania wojennych. Kompozycja pod tym względem odpowiada wojennym dziełom symfonicznym: VII Symfonii „Leningradzkiej” i tragicznej w wymowie VIII Symfonii c-moll.

bilety - <http://bilety.operakameralna.pl/?lang=pl>